

Jezus' verschijning aan Zijn elf discipelen

Ds. J. IJsselstein - Lukas 24:36-43 – Pasen

Liturgie:

Psalm 119:17,52

Psalm 119:67

Lezen Lukas 24:36-49

Psalm 126:1,2,3

Psalm 85:1

Psalm 43:3,5

Gemeente, we overdenken vanmorgen met de hulp des Heeren wat geschreven staat in Lukas 24:36-43. De tekst voor de preek van vanmorgen kunt u vinden in het u voorgelezen Schriftgedeelte Lukas 24:36-43. Ik lees u samenvattend vers 41:

En toen zij het van blijdschap nog niet geloofden, en zich verwonderden, zeide Hij tot hen: Hebt u hier iets om te eten?

Het thema voor de preek is:

De eerste verschijning van de opgestane Heere Jezus aan Zijn elf discipelen

De eerste verschijning van de opgestane Heere Jezus aan Zijn elf discipelen.

Er zijn drie aandachtspunten.

- 1. Zijn verschijning is overduidelijk echt**
- 2. Zijn verschijning vervult hen met vrees en blijdschap**
- 3. Zijn verschijning lijkt te groot om waar te zijn**

Als eerste dus:

1. Zijn verschijning is overduidelijk echt

Waarom zeg ik dat eigenlijk? Omdat Pasen in de eerste plaats *feit* is, heilsfeit! Dat wil zeggen: het is echt gebeurd! Het is niet iets wat de discipelen hoopten, wensten, dachten of droomden, nee, het is *echt gebeurd!* De Heere is waarlijk, Hij is *echt* opgestaan uit de dood!

Hoe we dat weten? Als we nu alleen even kijken naar dit Bijbelgedeelte?

Uit het feit dat de discipelen Hem *zien*: Hij staat echt in hun midden (zo staat in vers 36).

Ze zien Hem.

En ze *horen* Hem, als Hij zegt: Vrede zij ulieden!

En, daarbij, de *datum klopt*. Hij heeft eerder gezegd: De Zoon des mensen moet veel lijden, en verworpen worden van de ouderlingen, en overpriesters, en Schriftgeleerden, en gedood en... ten derde dage opgewekt worden (Lukas 9:22). Op de *derde dag* zal Ik opstaan! En dit *is* de derde dag! De datum klopt!

En, daarbij, er zijn ooggetuigen die vertellen wat ze gezien hebben. Eerst waren er Maria en de andere vrouwen. En toen was er Petrus. En zojuist kwamen de Emmaüsgangers

terug van hun reis om verslag te doen van hun ontmoeting met de opgestane Heere Jezus. En nu zijn het deze elf discipelen, die ooggetuigen zijn van het feit dat Hij leeft.

Hij heeft het voorheen tegen hen gezegd. Hij is inmiddels gezien door anderen, en nu zien en horen ze Hem *zelf!*

Niet in hun gedachten, niet in hun fantasie of dromen, maar ze *zien en horen* Hem echt. Ze zien Hem met hun eigen ogen, ze horen Hem met hun eigen oren.

Plotseling staat Hij in hun midden. Hoewel de deur van het huis gesloten is, toch staat Hij ineens in hun midden (Johannes 20:19). Ze hebben Hem niet zien binnenkomen. Ineens staat Hij daar!

Aangeklopt heeft Hij niet. De deur hebben ze niet voor Hem opgedaan. Plotseling, onaangekondigd, zonder iets gehoord te hebben, staat Hij ineens in hun midden!

Maar Hij is het *echt!* Ze *zien* het!

Hij staat daar ook om *gezien* te worden. Dit is *bewijs!* Het is echt geen gezichtsbedrog! Hij is echt opgestaan!

En, nog een bewijs dat het echt is: Hij gaat spreken.

En als ze dat *horen*, dan zal al hun twijfel moeten verdwijnen: *Vrede zij ulieden!*

Dit is Hij, die sprak: *Vrede laat Ik u, Mijn vrede geef Ik u* (Johannes 14:27).

Het doet denken aan de woorden van Paulus in Efeze 2: *Want Hij is onze vrede (...) en komende, heeft Hij door het Evangelie vrede verkondigd* (Efeze 2:14-18).

Dit is de gewone Joodse groet. Maar wat klinkt die na Goede Vrijdag anders...

‘Vrede zij u, vrede door Mij, door bloed Mijns kruises!’

En, nog een bewijs dat Hij het echt is: Hij kent hun hart. Hij weet wat leeft in hun hart.

Want (zo lezen we in vers 38): *Hij tot hen: Wat zijt u ontroerd, en waarom klimmen zulke overleggingen in uw harten?*

Dat eerste (ontroerd zijn, verward zijn), dat is ongetwijfeld aan hen te zien.

Maar dat tweede (de overleggingen van hun hart), dat kan Hij alleen weten, hun Meester!

Van wie Johannes schrijft, dat *Hij niet van node had, dat iemand getuigen zou van de mens, want Hij Zelf wist, wat in de mens was* (Johannes 2:25).

Zoals Hij *ook nu* weet, wat leeft in de harten van Zijn vertwijfelde en verwarde discipelen.

Deze verschijning (de vijfde, na de eerdere verschijningen aan Maria Magdalena, aan de vrouwen, aan Petrus en aan de Emmaüsgangers), deze verschijning is *overduidelijk echt*: De Heere waarlijk opgestaan!

Maar, onze tweede gedachte...

2. Zijn verschijning vervult hen met vrees...

Want we lezen in vers 37: *En zij verschrikt en zeer bevreesd geworden zijnde, meenden, dat zij een geest zagen.*

Dit is een onverwacht en wonderlijk weerzien! Hun Meester is er!

En sluit dit niet naadloos aan (ze hebben het er net over, want in vers 36 staat: *als zij over*

deze dingen spraken), sluit dit niet naadloos aan bij wat ze net gehoord hebben van de Emmaüsgangers? Zij hebben, vertellen ze net, Hem toch een paar uur geleden ook gezien?

En sluit dit niet naadloos aan bij wat ze eerder gehoord hebben van de vrouwen? En van Petrus?

Trouwens, herkennen Petrus en de Emmaüsgangers Hem ook niet?

Ja, het is allemaal waar (dat dit naadloos aansluit bij wat ze net gehoord hebben van de Emmaüsgangers), maar toch...: *Zij werden verschrikt en zeer bevreesd.*

Ze staan stijf van angst en ontzetting! Als aan de grond genageld...!

Totdat..., als ze weer een beetje van hun schrik bekomen zijn en weer wat in balans raken, totdat ze bij nader inzien tot de gedachte komen: dit moet wel een *geest* zijn! Maar dat is natuurlijk ook weer een gedachte om van in paniek te raken, want: wie geesten ziet, gaat sterven!

Maar, *waarom* denken ze dan aan een geest?

Niet per se door het onverwachte, door het volstrekt onvoorziene van deze verschijning. Het zit in hun hoofd, het zit in hun hart!

Wat?

Ontkenning en afweer!

Het kruis heeft een streep gehaald door hun denken over de Messias. Ze hoopten dat Jezus Koning zou worden, en Johannes en Jakobus hoopten dat zij naast Hem zouden mogen zitten in Zijn Koninkrijk (Markus 10:43-44).

Daarom hadden de eerdere aankondigingen van Zijn lijden ook zo veel verzet opgeroepen in hun hart. Denk maar aan wat Petrus zei: *Heere, wees U genadig, dit zal U geenszins geschieden* (Mattheüs 16:22)!

Kruis en graf botsten met hun verwachtingen, kruis en graf botsen met onze verwachtingen.

Het stond zo buiten hun denken, het staat zo buiten ons denken.

We willen wat *hebben*, we willen wat *verdienen*, we willen zelf *betalen*.

We weten geen weg, met dat bijzondere van Gods weg, met dat bijzondere van Zijn weg tot de zaligheid.

Als de Heere ons ontdekt aan onze zonden en schuld, aan dat 'er betaald moet worden vanwege Gods recht', en als de Heere dan gaat spreken over zulke (in onze ogen) aparte dingen...: niet over bezit, over betaling, over verdienen (we stonden al in de startblokken om het te proberen), maar als de Heere dan gaat spreken over het tegenovergestelde: over armoede, over honger, over dorst, over gemis..., en dus over niets van ons..., dan weten we daar geen raad mee...

We voelen dat het ons uitschakelt.

Zij voelden dat hen zo uitschakelde, toen de Heere zei: *De Zoon des mensen moet veel lijden, en verworpen worden van de ouderlingen, en overpriesters, en Schriftgeleerden, en gedood en ten derden dage opgewekt worden* (Lukas 9:22).

Dat paste toen niet, in hun gedachten en in hun hart, en dat past nog steeds niet in onze gedachten en in ons hart!

Een verschijning van een geest, dat past nog beter dan dat.

Ten diepste is het nog steeds hun afwijzing van het kruis! Hun afwijzing van de werkelijkheid, dat *Zijn dood* nodig was voor *hun leven!* Van de werkelijkheid dat dat, wat kort geleden plaatsvond, moest om hun zielen te redden van de dood.

In hun hart is nog steeds afwijzing van en onvrede met het kruis.

En zo lang dat zo is, wordt het niet echt Pasen voor hen. En ook niet voor ons.

Want Pasen *werpt licht op het kruis!*

En dus, verwachten ze hier geen levende Jezus.

En dus denken ze: Help! Een geest!

En zij verschrikt en zeer bevreesd geworden zijnde, meenden, dat zij een geest zagen.

En toch is die vrees wel te begrijpen, nietwaar? Er zijn ook mensen die *nooit* vrezen...

Het moet opvallen dat de reactie van de Heere Jezus mild, tegemoetkomend en neerbuigend vriendelijk is. Hij komt straks zelfs hun ongeloof tegemoet...

Oprechte discipelen weten wat vrees is, vrees vanwege kleingeloof en ongeloof.

Jezus verschijnt! Plotseling staat Hij in hun midden. En ze *schrikken geweldig!*

En daar is *reden* voor. Welke reden dan?

Wel, deze reden: deze mannen hebben diep besef van wie ze zelf zijn. Er was veel gebeurd in hun leven. De Heere was in hun leven gekomen. Hij had hen geleerd, dat voor hun schuld en zonden betaald moest worden. Door Hem! Maar nu zijn ze Hem (dat denken ze) voor eens en altijd kwijt!

En dus, wat is er overgebleven van deze mannen? Wat hebben ze overgehouden?

Alleen *zichzelf*... En van zichzelf zijn het hopeloze hoopjes mensen: zondig, ontrouw en totaal mislukt.

Zoals dat ook is, in het leven van iedere oprechte discipel van Jezus...

Ik ben van mezelf verloren, mijn ongerechtigheid is groot en ik verdien vanwege al mijn zonden en schuld de beker van Gods rechtvaardige toorn.

Ik heb wel geprobeerd mijn leven wat te beteren, maar wat is ervan terecht gekomen?

Wat? Weglopen, vluchten, verloochenen en lasteren...

Wat dat teweegbrengt? En dat is een zuiver kenmerk van ware overtuiging van zonde: het brengt een diep *gevoel van onwaardigheid* teweeg!

Wat we horen uit de mond van de verloren zoon: *Ik heb gezondigd tegen de hemel, en voor u, en ben niet meer waardig(!) uw zoon genaamd te worden* (Lukas 15:21)

Wat we horen uit de mond van de hoofdman over honderd: *Ik ben niet waardig(!), dat U onder mijn dak zou inkomen* (Mattheüs 8:8).

Dan kunnen er wel woorden zijn, die in het verleden hoop en moed gegeven hebben, maar, we zijn zo geneigd die woorden te vergeten. En we zijn niet in staat die woorden te begrijpen, we zijn niet in staat de betekenis ervan te doorgronden.

Want... die woorden botsen zo met onze gedachten en onze verwachtingen.
We willen zo graag verdienen, hebben, bezitten, betalen... Zonder oog te hebben voor wat 'genade' betekent.
Wat zijn Gods kinderen van zichzelf toch arme tobbers.

Ja, ik weet, dat er mensen zijn die dat niet willen horen! Maar een dienaar van Christus is er ook niet voor om mensen te behagen (Galaten 1:10), en dus zeg ik het toch maar gewoon zoals het is. Er zijn mensen die zeggen: 'Ik ben toch met al mijn zonden naar Jezus toegegaan? Ik koos voor Hem. En sindsdien ben ik blij, want Hij is van Mij! En Jezus houdt van mij!'
Ik zie het niet in de Bijbel, echt helemaal nergens...

Dit is de Bijbelse dynamiek van Gods werk!
Kijk nu naar deze mannen. Blind zijn ze van zichzelf. Ze hebben geen inzicht in de dingen van Gods Koninkrijk, en ze zijn vol van verzet tegen het kruis...
En nu zitten ze gespannen bij elkaar, met harten vol van vragen, onrust en vertwijfeling.
En ze *komen er zelf niet uit!*
Dat is het grote verschil tussen schijn en zijn!
Kom ik er *zelf uit*...! Of: kom ik er *zelf niet uit*...!

Zij komen er zelf *niet* uit. Ze hebben nodig dat hun Meester hen eruit *haalt*.
Maar, *als* Hij dat dan wil gaan doen, *als* de Heere dan tot hen komt, dan..., dan raken ze nog veel meer in verwarring.

Ze hebben nodig dat de Heere ingrijpt. En wonder van genade: Hij *doet* het ook!
Zoals Hij dat nog steeds doet in harten van moedeloze, twijfelende en verwarde discipelen, die maar niet weten hoe en wat ze moeten en kunnen en mogen geloven!

Jezus verschijnt! Dat maakt Pasen tot Pasen! Zijn komst is het alleen die hun heil volmaken kan!
Hij komt, en Hij gaat spreken. En de Heere geve, dat dat vandaag ook zo zal zijn.
We lezen in vers 38, 39 en 40: *En Hij zeide tot hen: Wat zijt gij ontroerd, en waarom klimmen zulke overleggingen in uw harten? Ziet Mijn handen en Mijn voeten, want Ik ben het Zelf, tast Mij aan, en ziet, want een geest heeft geen vlees en benen, gelijk gij ziet, dat Ik heb. En als Hij dit zeide, toonde Hij hun de handen en de voeten.*

Gaan geloven is geen zaak van evolutie, van zelf toenemen in eigen vermogen, van nog meer je best doen en daarin succesvol zijn! Nee, het is een zaak van Goddelijk ingrijpen.
Want ik *kan niet* geloven!
Hij komt en gaat spreken. Hij overrompelt hen, letterlijk...
En dan gaat dat, wat hen tijdenlang in het donker en duister gehouden heeft, wijken!
Niet op hun inspanning, maar op Zijn spreken!

En let eens op de vriendelijkheid van Zijn woorden: 'Wat bent u ontroerd?'
Wat bent u toch bang en geschrokken?

En (want dat gevoel komt van achterliggende gedachten): *‘Waarom klimmen zulke overleggingen in uw harten?’*

Het zijn verkeerde *gedachten*, die leiden tot *gevoelens* van droefgeestigheid en angst. Verkeerde gedachten over hun Meester, over Zijn werk en over de noodzaak ervan... Ze zijn Zijn belovende woorden vergeten, en dus verwachten ze Hem niet. Ze zijn Zijn liefdevolle woorden vergeten, en dus denken dat Hij hen (als een geest) kwaad wil doen.

En dus is er wel reden tot een milde bestraffing. Soms denken mensen dat de ‘kleinen in de genade’ alleen maar troost verdienen. Maar wat de Heere Zelf betreft is een milde bestraffing op zijn plaats...

Waarom *denkt* u dit...? Van *Mij*...?

Maar daarbij is er ook Zijn helpende hand.

Immers, zij kunnen van zichzelf niet geloven. Ze zouden het wel *willen*, maar ze *kunnen* het niet! En geen van Gods kinderen steekt hier bovenuit.

De Heere Jezus komt tot hen en zegt: *Ziet Mijn handen en Mijn voeten; want Ik ben het Zelf; tast Mij aan, en ziet; want een geest heeft geen vlees en benen, gelijk gij ziet, dat Ik heb. En als Hij dit zeide, toonde Hij hun de handen en de voeten* (vers 39-40).

Wat blijkt hier toch de liefde, de mildheid, de neerbuigende goedheid van de Meester voor Zijn ongelovige en kleingelovige discipelen.

Hij komt op de avond van de dag van Zijn opstanding tot hen. Hij had beloofd: Ik ga u voor naar Galilea, daar zult u Mij zien (Mattheüs 28:7). Maar nu lijkt het erop dat Hij zelfs Zijn komst voor hen vervroegd heeft. Hij komt zelfs eerder dan Hij beloofd heeft. De Heere doet vaak veel meer dan Hij beloofd heeft. Nooit minder.

Hij stelt hen gerust, en wijst hen op...? Op de *werkelijkheid van Zijn lijden voor hen*.

‘Kijk, jongens, Ik voor u, daar u anders... Kijk maar: hier Mijn handen en Mijn voeten... Ik ben het Zelf! Vrede zij u. Door Mijn dood ... voor u! Door Mijn leven... voor u!’

En dan...? Dan gebeurt er iets vreemds...

We gaan het zo meteen zien in onze derde gedachte, maar we zingen eerst uit Psalm 85:1:

*Gij hebt Uw land, o HEER, die gunst betoond,
Dat Jacobs zaad opnieuw in vrijheid woont;
De schuld Uws volks hebt G' uit Uw boek gedaan;
Ook ziet Gij geen van hunne zonden aan;
Gij vindt in gunst, en niet in wraak, Uw lust;
De hitte van Uw gramschap is geblust.
O heilrijk God, weer verder ons verdriet,
Keer af Uw wraak, en doe Uw toorn te niet.*

Nog één ding heb ik laten liggen van ons tweede punt:

2. *Zijn verschijning vervult hen met vrees... en blijdschap!*

Want we lezen in vers 41 dat er blijdschap en verwondering komt in de kring van de discipelen. Met andere woorden: van volledig ongelof is geen sprake!

Want er is iets bij hen van de verwondering en van de blijdschap van het geloof.

Maar, we voelen het...: ze komen er maar niet doorheen, door hun schuld en ongelof!

Zoals Gods kinderen er zo vaak maar niet doorheen kunnen komen.

Want... er zijn zoveel belemmeringen.

Er zijn zoveel belemmeringen aan hun kant: zonde, ongelof, schuld....

De schuld van hun ongelof, van hun verlating, van hun verloochening...

De hardheid van hun hart, dat zo gesloten is voor de beloften van de Schrift...

Ze hebben zo nodig dat *Hij* in hun midden komt en gaat spreken van vrede, van vrede door bloed van Zijn kruis...

En *nu*... (en dat is wonderlijk), *nu* Hij komt (uit Zichzelf, ongevraagd, onverwacht), *nu* Hij komt, nu blijkt er ineens *nog* een belemmering te zijn.

Een belemmering die ook Gods kinderen niet vreemd is...

We gaan het zien in ons derde aandachtspunt:

3. Zijn verschijning lijkt te groot om waar te zijn

We lezen in vers 41: *En toen zij het van blijdschap nog niet geloofden, en zich verwonderden, zeide Hij tot hen: Hebt u hier iets om te eten?*

Ze kunnen het niet geloven van blijdschap. De blijdschap, de emotie van de vreugde en de verwondering (dat: ‘hoe is dit toch mogelijk?’) is een verhindering voor hun geloof.

Dit is te wonderlijk om waar te zijn...

Ik ben van mezelf verloren, vol zonde en schuld, en ook na ontvangen genade nog steeds zo’n mislukkeling: weglappend, ontrouw, zondig en vol van ongelof...

Eerst was het reden om bang te worden, en nu...? Dit...?

Hij moest lijden voor hun zonden. Zij wilden het niet, maar Hij deed het. Voor hen, zonder hen. En nu staat Hij voor hen en zegt: Vrede zij ulieden. Vrede met God. Want de eis van de Vader is verzoend. Uw schuld is uit Gods boek gedaan. Er is volkomen betaald, En kijk: het was echt afdoende. Want Ik leef! U was verloren, maar om Mij bent u aangenomen als kind

Ze waren Hem kwijt. Hopeloos was hun verdriet. En nu blijkt Hij er te zijn. Voor hen. Bij hen. Tot hen gekomen!

Zij deden niets dan ontrouw zijn. Zij maakten hun schuld alleen maar meer. En nu staat Hij voor hen! Hij *leeft*.

Hij stierf *voor hun schuld*. Nu dan, als Hij dan *nu leeft*, dan is hun schuld dus betaald!

Dan is hun schuld dus uit Gods boek gedaan!

En dan de manier waarop Hij het tegen hen zegt en laat blijken: vrede zij u. Dat is toch onvoorstelbaar! Er klinken geen harde verwijten, er wordt geen zware eis gehoord, er dreigt geen harde straf, niets van dat alles. Alleen maar vrede. Vrede met God!

Ze kunnen en durven het niet geloven!

Zoals (1) ontdekte zondaars het zo vaak niet kunnen en durven geloven, dat waar is, als zij uit het Evangelie horen: *Zie het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegneemt* (Johannes 1:29)! *Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven* (Mattheüs 11:28).

Er is bij Mij vergeving voor uw schuld en verzoening met God, genade voor de grootste van de zondaars. Wat is de reactie dan niet vaak: Heere, dit is te groot..., ik durf het niet geloven, dat het ook voor mij geldt...

Zoals ook (2) Gods kinderen Gods vaak woorden van blijdschap niet kunnen en durven geloven.

Hier scheiden zich de wegen van schijngelovigen en oprechte discipelen.

De schijngelovige kan het van zichzelf wel geloven! Maar de oprecht gelovige zou het wel willen geloven, maar kan het van zichzelf niet!

De discipelen geloven het wel, want er is blijdschap en verwondering. Maar tegelijkertijd roepen Gods kinderen uit met de vader van de maanzieke knaap: Heere, *kom mijn ongelovigheid te hulp* (Markus 9:24).

Hier scheiden ook op andere manier de wegen van schijngelovigen en oprecht gelovigen.

De schijngelovige is niet echt verwonderd. Niet *zo* verwonderd dat hij of zij het niet kan geloven. Maar de oprecht gelovige (die immers weet van de grootte van de last van zonde en schuld), de oprecht gelovige zegt: 'Is dit *voor mij*? Is dit niet te groot om waar te zijn? Zou het echt *zo* zijn? Zou dat *voor mij* kunnen?'

Nee, ik bedoel niet de harde afwijzing (dat hoor je bij de discipelen ook niet), ik bedoel niet de harde afwijking *zo* van: 'Dit kan niet voor mij! Dit is gewoon niet waar!'

Ik bedoel het *verwonderde onvermogen* om te geloven: 'Is dit niet te groot voor mij?'

Het komt voort uit een diep besef van onwaardigheid. Dit, vrede met God, ben ik niet waard. Ik ben niet waard om Gods kind genoemd te worden, want: ik heb alles verzondigd.

Het is (in de eerste plaats) de *ervaren onwaardigheid* die doet aarzelen.

En, het is (in de tweede plaats) de *innerlijke overtuiging* van zonde, die terughoudend maakt: is mijn hemelhoge schuld, zijn al mijn zonden echt, echt helemaal vergeven?

En het is (in de derde plaats) ook de *eenvoud van de weg der zaligheid* die het moeilijk maakt om te geloven. Als ik mezelf nu had gewassen, zoals Naäman liefst wilde, in de rivieren Abana en Farpar (2 Koningen 5:12), maar... nu ik rein opkom uit de Jordaan? Zoals zoveel mensen na hun genezing door de Heere Jezus ongetwijfeld ook hebben gedacht: Is het echt over? Ben ik echt gezond? Nu en voor altijd?

Ja, want een wonder van de Heere is definitief en volledig. De Heere doet geen half werk. Al het halve werk is van de mens of van de duivel.

De Heere zegt ook niet tegen Zijn discipelen: 'Vrede, *maar op voorwaarde dat...*', of 'Vrede voor nu, maar Ik heb *straks* nog wel appeltje met jullie te schillen...'

Nee. 'Vrede zij ulieden.' Vrede, totale vrede, volmaakte vrede. Door Mij, zonder iets van u!

En *dat*, die Goddelijke vrede en vrijspraak, die onmiddellijke vrijspraak, die volledige vrijspraak, die plotselinge vrijspraak, waarmee de duisternis van het hart plotseling wordt

opgeklaard, in een oogwenk, in het knippen van een oog, *dat* lijkt in de ogen van oprechte discipelen vaak te groot, te onvoorstelbaar...

We hebben soms wel grote dingen van de Heere gevraagd, maar we verwachten vaak kleine dingen...

En dus, als de Heere dan komt, dan..., ja, dan is wel voorstelbaar dat de discipelen denken: Is het niet te groot? Zou het wel waar zijn...?

Gods kinderen kunnen van zichzelf niet geloven. Gedachten en emoties houden ons weg van kinderlijk geloven. Totdat de Heere er Zelf aan te pas komt. Met twee dingen.

a. Eerst is er de *eetproef*... Beschamend ongeloof... Kortgeleden gaf Hij hen brood en wijn, tot versterking van hun geloof. Daarna gaf Hij alles wat Hij had, voor hen. En nu gaan zij met Hem een eetproef doen. Ze geven Hem een stuk gebraden vis en een brokje honingraat, de restjes van het eten. Maar Heere werkt eraan mee: 'Geloof het nu toch, Ik ben het echt!'

b. Maar het echte begrip, het echte kennen en vertrouwen, het echte geloof komt pas als Hij hen wijst op de Schiften en hun verstand opent. Zoals staat in vers 44 en 45: *En Hij zeide tot hen: Dit zijn de woorden, die Ik tot u sprak, als Ik nog met u was, namelijk dat het alles moest vervuld worden, wat van Mij geschreven is in de Wet van Mozes, en de Profeten, en Psalmen. Toen opende Hij hun verstand, opdat zij de Schriften verstonden.* Wat ze overhouden als de Heere verschijnt? Niets van henzelf, van hun eigen gedachten of emoties. Maar alleen de *Schriften* en de *Christus der Schriften*.

En Hij opent hun verstand, zodat ze die Schriften gaan verstaan.

De bekende Bijbeluitlegger Matthew Henry zegt: *We zouden beter begrijpen wat Christus doet, als wij ons slechts beter herinnerden wat Hij gezegd heeft.*

De Heere verwijst hen naar het Woord van het Oude Testament. En door dadelijke inwerking op hun gemoed, op hun binnenste, opent Hij hun verstand, hun geest. Dat wil zeggen: Hij krijgt er onmiddellijke invloed op.

Dit is waar David om bad, toen hij zei: *Geef mij verstand, met Goddelijk licht bestraald, dan zal mijn oog (het zien) (Psalm 119:17).*

Dus, *hoe* werkt Christus in de ziel, in het hart van Zijn kinderen?

Door hun *verstand* te openen. Geloof is niet in de eerste plaats een zaak van gevoel, van emotie, maar van verstand. Hij opent hun verstand om het bewijs te zien van de dingen die geloofd moeten worden. En door die verlichting van hun verstand gaan zij het *verstaan*, met andere woorden: wordt het een zaak van hun *hart*.

Gemeente, de Heere maakt Zijn volk wijs tot zaligheid door het geloof in de Schriften. Alles moet terug te voeren zijn op Schrift!

En het is de Heilige Geest die de Schriften gaat toepassen. En dan en niet eerder komt er geloof. Als de Geest in het Woord en de Geest in het hart hetzelfde gaan zeggen.

Dat brengt deze mannen tot geloof. En dat is ook wat wij allemaal zo nodig hebben!

Geen emotionele keuzes, geen extatische gevoelens, om bang van te worden of blij mee te zijn. Dat is van ons. Maar een geopend verstand. En de Heilige Geest die laat geloven wat geschreven staat!

Matthew Henry schrijft: *Christus' leerlingen leren in deze wereld nooit iets boven hun Bijbel, maar zij hebben nodig al meer en meer uit hun Bijbel te leren, machtiger te worden in de Schrift.*

Die mannen (de Heere geve ons er meer van), die geworteld zijn in Schriften, die krijgen hierna de opdracht om te prediken, om te getuigen van al deze dingen, beginnend in Jeruzalem en onder al de volken.

Kinderen van God in ons midden, bid veel om meer en meer geworteld te mogen worden in Schriften! En om de Heilige Geest die het verstand opent, zodat het hart gaat verstaan wat geschreven staat.

Amen.